

2019 m. rugpjūtis

NEGALIMA KELIAUTI VIENIEMS – IEŠKOK SAVO BROLIO

Pažiūrėkime temą pristatantį filmuką.

1. Susipažinkime su mėnesio tema (galima panaudoti pateiktas skaidres):
 - a. Bažnyčia kasdien meldžiasi psalmės žodžiais: „O kad išgirstumėt šiandien, ką jums Viešpats byloja, tegul jūsų širdys nebūna storžievės“ ir „Šiandien yra palankus metas, šiandien išganymo diena“. Dažnai savo maldose prašome, kad Šventoji Dvasia atnaujintų Bažnyčią – taigi, kad padarytų mus tikrais Dievo vaikais ir padėtų mums pamatyti, jog esame kviečiami eiti ne po vieną. Šv. Jonas Paulius II trečiojo tūkstantmečio pradžioje visus Bažnyčioje skatino gyventi bendrystės gyvenimą, jo trokšti ir jam įsipareigoti. Šis popiežius pabrėžė, kad norėdami atsiliepti į laiko ženklus ir laikmečio iššūkius turime **parodyti Bažnyčią kaip „bendrystės namus ir mokyklą“**, atsiliepti į giliausius žmogaus troškimus. Kad Bažnyčia būtų bendrystės namai ir mokykla, reikia centro – Dievo, kuris pats yra Bendrystė ir mus kviečia gyventi joje. Dievas apsireiškia kaip Trejybė, Jis trokšta mums parodyti, kaip gera ir gražu dovanoti save. Tėvas save dovanoja Sūnui, Sūnus – Tėvui, o Šventoji Dvasia yra jų tarpusavio Meilė – Dovana. Taip ir mes esame kviečiami save dovanoti kitiems: šeimai, draugams, parapijai, bendruomenei, Bažnyčiai. Krikštu įsijungiamo į Bažnyčią, kurioje yra įvairių tarnysčių, bet visi yra jos nariai, net ir popiežius yra Bažnyčios narys, jos dalis. Šv. Augustinas kartodavo: „Jums esu vyskupas, bet kartu su jumis esu krikščionis.“. Esame kviečiami atpažinti savo dovanas ir jas panaudoti Dievo Karalystei kurti.

Svarbu suvokti ir priimti, kad negalime likti vieni, kad mums reikia tikėjimo (ir gyvenimo) bendražygių. Popiežius Pranciškus, kalbėdamas jaunimui Vilniaus Katedros aikštėje, priminė: „**Nepasiduokite pagundai susikoncentruoti į save**, žiūrėti į savo pilvą, tapti egoistais ar lengvabūdziais skausmo, sunkumų ir praeinančios sėkmės akivaizdoje. **Dar kartą patvirtinkime, kad „tai, kas atsitinka kitam, atsitinka man“**. Eikime prieš srovę nepasiduodami tam individualizmui, kuris izoluoja mus nuo kitų, padaro mus egocentriškus ir pasipūtusius, besirūpinančius tik savo įvaizdžiu ir savo gerove.“ Dovanoti save gali tapti nepatogu, toks žmogus gali sulaukti atmetimo, būti apkaltintas maištavimu, negrynomis intencijomis ir dažnai nesulauks dėkingumo. Tačiau jei trokštame būti panašūs į Kristų ir Jo mokinius, esame kviečiami išeiti iš komforto zonos ir vis dėlto dovanoti save.

- b. Šv. Pauliaus atskleidė asmeniškai patirtos Dievo meilės vaisius, rašydamas Korinto bendruomenei: „Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė, Dievo meilė ir Šventosios Dvasios bendrystė tebūna su jumis visais!“ (2 Kor 13, 13). Ši meilė perkeitė jo gyvenimą ir paskatino skelbti tautoms Evangeliją, todėl Paulius gali raginti krikščionis: „Džiaukitės, tobulinkitės, vienas kitą guoskite, būkite vieningi, taikiai gyvenkite“ (2 Kor 13, 11). **Krikščionių bendruomenė, kad ir kokie žmonės būtų riboti, netobuli ir nuodėmingi, gali tapti Švč. Trejybės atspindžiu, jei jos centras bus Kristus**, jei kaip svarbiausio dalyko troškime vykdyti Dievo valią. Krikščionių susirinkimo vieta turi tapti meilės mokykla, kurioje nušluogintume me savo aštirus kampus ir taptume labiau tokie, kokius Dievas mus nori matyti. Kartais jaučiamės pavargę nuolat bendraudami ir trokštame užsidaryti nuo kitų; kartojame, kad Bažnyčia yra atvira ir laukianti visų, tačiau ne vienas atsigrežiame, kai į pamaldas ateina mums „nepriimtinas“ žmogus. Vis dėlto esame kviečiami priimti iššūkį ir parodyti, kad nereikia bėgti nuo asmeniško bei reiklaus, o sykiu kitiems tarnauti įpareigojančio santykio su Dievu. „Būtent tai šiandien vyksta, kai tikintieji tartum slapstosi, laikosi atokiai nuo kitų ir subtiliai laksto iš vienos vietos į kitą ar puola nuo vienos užduoties prie kitos nekaldindami nuolatinių bei tvirtų saitų: *Imaginatio locorum et mutatio multos fefellit* (lot. įsivaizdavimas, kad pakeitus vietą ir atitolus vienam nuo kito bus geriau, jau daugelį nuvylė) (plg. *Evangelii Gaudium*, 91). Vienintelis būdas išmokti susitikti su kitais tinkamai nusiteikus, be jokio vidinio pasipriešinimo – matyti juos kaip savo brolius ir seseris, priimti kaip tikėjimo

bendrakeleivius. Ir jei manome, kad jie yra netinkami, gerai pagalvokime – gal **Dievas juos siunčia tam, kad augtume, šventėtume ir sugebėtume pamatyti Jėzų jų veiduose, atpažinti Dievą jų prašymuose, elgesyje, žaizdose**. Tokiu būdu esame kviečiami ieškoti savo brolių, melstis ir tarnauti tiems žmonėms, kuriuos Dievas atveda į mūsų kasdienybę.

- c. Būti Visuotinės Bažnyčios dalimi reiškia būti Dievo tautos dalimi, maitintis jos teikiamu maistu – sakramentais, švęsti kartu liturgiją, dalintis tikėjimu ir gyvenimu, išgyventi bendrystę savo parapijose, bendruomenėse, ugdyti šeimose krikščioniškojo gyvenimo vertybes, galiausiai siekti gyventi taip, kaip gyveno pirmosios krikščionių bendruomenės. Būdami krikščionys, esame kviečiami nugalėti įtarumą, nuolatinį nepasitikėjimą, šiuolaikinio pasaulio peršamą individualizmą, baimę netekti privatumo. „Daugelis bando pabėgti nuo kitų į patogų privatumą ar nedidelį artimiausių žmonių ratelį ir išsižada Evangelijos socialinio matmens realizmo. Mat kaip kai kurie trokšta grynai dvasinio Kristaus, be kryžiaus ir kūno, lygiai taip jie pageidauja tarpasmeninių ryšių, perteikiamų per imantrius aparatus, ekranus ir sistemas, kurias užsigėidus galima įjungti ir išjungti. O Evangelija visada kviečia leistis į riziką susitinkant su kito veidu, su mums iššūkius keliančiu fiziniu artumu, su kitų žmonių skausmu bei prašymais, su užkrečiamu džiaugsmu nuolat būnant petyš prie petyš. **Autentiškas tikėjimas į įsikūnijusį Dievo Sūnų neatsiejamas nuo savęs dovanojimo, nuo priklausymo bendruomenei**, nuo tarnavimo, susitaikinimo su kitais“ (*Evangelii Gaudium*, 88) Neleiskime, kad kas nors apgautų mus, jog geriau eiti po vieną.

2. *Apmąstykite ištrauką iš popiežiaus Pranciškaus kalbos 2018 m. rugsėjo mėn. 23 d. susitikime Kauno arkikatedroje su kunigais, seminaristais ir pašvęstaisiais:*

Mokinių bendruomenė gali veiksmingiau semtis ištvėrmės tuomet, kai geba – kaip tas Rašto aiškintojas – integruoti tai, kas nauja ir sena (plg. *Mt* 13, 52), ir kai sąmoningai supranta, kad išgyventa istorija yra tarsi medžio šaknys, dėl kurių jis gali augti ir skleisti. <...> Mes: šis „mes“ integruoja ir kartu pranoksta individualų „aš“. Viešpats mus kviečia, nuteisina ir pašlovina bendrai tokiu mastu, kad drauge apimama visa kūrinija. Daugybę kartų mes taip stipriai pabrėždavome asmeninę atsakomybę, kad bendruomeninis lygmuo tapdavo fonu, tik puošyba. Tačiau Šventoji Dvasia mus suburia, sutaiko mūsų skirtumus ir teikia naujų jėgų vykdyti Bažnyčios misiją (plg. Apaštalinis paraginimas *Evangelii gaudium*, 131, 235).

Ši šventovė, kurioje esame susirinkę, yra pavadinta šventųjų apaštalų Petro ir Pauliaus vardu. Abudu apaštalai suvokė, koks turtas jiems buvo patikėtas, abu skirtingu metu ir įvairiais būdais buvo pakviesti „irtis į gilumą“ (*Lk* 5, 4). Visi esame Bažnyčios valtyje, nuolat trokšdami *šauktis* Dievo, *būti ištvėrmingi* išmėginimuose ir laikytis Kristaus Jėzaus kaip *mūsų vilties*. Ir ši valtis atpažįsta savo kertinę misiją – skelbti garbę, kurios viliamės – savo tautos centre, Priskėlusiam Kristuje esantį Dievą – garbę, kuri vieną dieną, visos kūrinijos su ilgesiu laukiama, apsireikš Dievo vaikuose. Štai iššūkis, kuris mus ragina: priesakas evangelizuoti. Tai mūsų vilties ir mūsų džiaugsmo priežastis.

3. **Apmąstykite Šventojo Rašto ištrauką** (*Apaštalų darbai* 2, 42–47)

Jie ištvėrmingai laikėsi apaštalų mokslo ir bendravimo, duonos laužymo ir maldų. Nuostaba ėmė kiekvieną, nes apaštalai darė daug stebuklingų ženklų. Visi tikintieji laikėsi drauge ir turėjo visa bendra. Nuosavybę bei turtą jie parduodavo ir, ką gavę, padalydavo visiems, kiek kam reikėdavo. Jie kasdien sutartinai rinkdavosi šventykloje, o savo namuose tai vienur, tai kitur laužydavo duoną, su džiugia ir tauria širdimi drauge vaišindavosi, garbindami Dievą, ir buvo visų žmonių mylimi. O Viešpats kasdien didino jų būrį tais, kurie ėjo į išganymą.

4. Apmąstykite asmeniškai arba grupelėje pasidalinkime **šiais klausimais**:

- a. Kokių darbų reikėtų atlikti savo širdyje ar bendruomenėje (parapijoje), kad atskleistume Bažnyčią kaip „bendrystės namus ir mokyklą“?

- b. Kas padėtų (kokius konkrečius žingsnius turėčiau žengti) drąsiau leistis į riziką susitinkant su kito veidu, su mums iššūkių keliančiu fiziniu artumu, su žmonėmis, kurių nepažįstu, bet esu kviečiamas dalintis tikėjimu ir gyvenimu?
- c. Ko galėtume pasimokyti iš pirmųjų krikščionių bendruomenės? Ko labiausiai trūksta mūsų bendruomenėms, maldos grupėms?

5. *Turėdami galimybę pasižiūrėkime popiežiaus Pranciškaus kalbos jaunimui 2018 rugsėjo 22 d. Vilniaus Katedros aikštėje **vaizdo įrašą**:*

6. **Melskimės rugpjūčio** mėnesiui skirtomis popiežiaus ir arkivyskupijos intencijomis, užbaikime susitikimą malda.

Meldžiamės, kad per maldos ir meilės gyvenimą šeimos vis labiau taptų „žmogiškumo mokyklomis“ (E).

Meldžiame, kad Bažnyčia būtų bendrystės namais ir mokykla, o kiekvienas krikščionis suvoktų, kad pasiekti išganymą galime tik keliaudami kartu (ir padėdami vienas kitam).

7. **Paklausykime giesmės**. *The Hoollies*, „Jis nesunkus, jis – mano brolis“ (*su lietuviškais subtitrais*) arba pagiedokime kartu.

8. *Norėdami pasigilinti į šią temą asmeniškai, paskaitykime:*

Jean Vanier. „Bendruomenė: atleisti ir švęsti“. „Vyturys“, 1998.

Rick Warren. „Tikslo vedama Bažnyčia“. „Licht im Osten“, 2008.

Popiežius Pranciškus. *Bažnyčia – Dievo tauta, Bažnyčia – Kristaus Kūnas. Bažnyčia – Dvasios šventovė. Parengė „Bažnyčios žinios“*, 2013 m. liepos 29 d., Nr. 7 / 397.

Kauno arkivyskupijos sielovados projektas

<https://kaunoarkivyskupija.lt/keliaukime-su-popieziumi>

pastoracija@kaunoarkivyskupija.lt